

پاسخ به جنرال عاصم منیر لوی درستیز اردوی پاکستان

محمد حنیف اتمر - ۲۵ جنوری ۲۰۲۴

ترجمه غیر رسمی از متن انگلیسی

لوی درستیز پاکستان، جنرال سید عاصم منیر، اظهارات بسیار غیرعقلانه درباره افغانستان و روابط بین دو کشور ارائه کرده که پیامدهای گسترده خواهد داشت. با توجه به نقش اساسی او در تعیین سیاست امنیت ملی پاکستان و همچنین در شکل‌دهی به سیاست‌های داخلی و خارجی آن کشور، اظهارات او باید موجب نگرانی جدی برای افغانستان، همسایگان پاکستان و جامعه بین‌المللی شود.

در جلسه‌ای با محصلین پوهنتون‌های سراسر پاکستان به روز چهارشنبه گذشته، سخنان جنرال منیر پر از طعنه‌ها، اطلاعات نادرست و ترکیبی از تهدیدهای پنهان و مستقیم بود. او به گونه آشکار به تحریک احساسات ضد افغانستان در میان مردم پاکستان پرداخت.

این نظر او که "زندگی یک پاکستانی مهم‌تر از تمام افغانستان است" خیلی نادرست و غیر مسئولانه بوده، به‌ویژه از آنجا که مردم افغانستان هرگز به پاکستان آسیب نرسانده‌اند یا قصد آن را نداشته‌اند. مردم افغانستان از مردم پاکستان و حمایت آنها در طول دهه‌های مهاجرت عمیقاً سپاس‌گزار می‌کنند.

ادعای جنرال منیر که "شورشیان در بلوچستان مدت‌هاست که توسط افغانستان حمایت می‌شوند" بی‌پایه بوده و در این مورد هیچ گاهی شواهدی ارائه نکرده‌اند. وی به وضوح سعی داشت که ذهن جوانان پاکستانی را با گفتن اینکه "افغانستان تنها کشوری بود که با عضویت پاکستان به سازمان ملل متحد پس از استقلال آن مخالفت کرد" گمراه بسازد. وی از مردم پاکستان انتقاد کرد که تاریخ نمی‌خوانند تا بدانند که "همسایه غربی (افغانستان) هرگز دوستی نسبت به پاکستان نشان نداده است." این گفته‌های وی دروغین و نهایت خطرناک است.

علاوه بر این، هشدار او که "هرگاه مسأله امنیت و سلامت یک پاکستانی مطرح شود، تمام افغانستان را میتوان به غضب و مصیبت گرفتار ساخت" غیرقابل قبول و نگران‌کننده است.

در پاسخ به اظهارات او، می‌خواهم برخی نکات را برجسته کنم. اول، چنین اظهارات غیرمسئولانه از سوی بالاترین مقام نظامی پاکستان اوج نابخردی است. توهین به ملت باعزت و باعظمت افغانستان هیچ نوع دوستی و یا همکاری را میان دو کشور در مواجهه با تهدیدهای مشترک بوجود نخواهد آورد. تهدید یک ملت سریلند که عواقب مصیبت بار سیاست‌های اردوی پاکستان را برای بیش از چهار و نیم دهه متحمل شده، بی‌خردی محض است. مردم افغانستان نیاز ندارند تا یک بار دیگر توانایی، اراده و مقاومت خود را برای برخاستن از خاکستر جنگ

های تحمیلی خارجی برای کسی ثابت سازند. افغانستان به کسی سر فرود نخواهد آورد و به حاکمیت طالبانی نیز تسلیم نخواهد شد.

ثانیا، زمان آن رسیده است که رهبران نظامی و استراتژیست‌های پاکستان با خود و مردم خود صادق باشند. سیاست ترور علیه همسایگان بصورت مصیبت بار ناکام بوده و تهدیدی حیاتی را برای خود پاکستان ایجاد کرده است. در طی دو دهه گذشته، افغانستان و بیش از چهل کشور که برای امنیت مشترک به افغانستان کمک می کردند، پاکستان را در مورد پیامدهای سیاست‌هایش هشدار دادند. اما این هشدارها با کمال بی پروایی از سوی پاکستان در تلاش برای موفقیت سیاست خود (آنهم برد پرزبان و شکست آمیز) نادیده گرفته شد.

اتهام اینکه افغانستان از شورشیان بلوچ و تحریک طالبان پاکستان (TTP) حمایت کرده است، کاملاً بی پایه بوده و از سوی هیچ کشور دیگری از جمله کشورهایی که منابع دیپلماتیک، نظامی و اطلاعاتی گسترده‌ای را در افغانستان در دو دهه گذشته داشتند، تأیید نشده است. تحریک طالبان پاکستان توسط افغانستان ایجاد نشده، بلکه در مناطق قبایلی به منظور حفاظت و حمایت از طالبان افغانستان تشکیل شد.

به‌علاوه، در پاسخ به سؤالی که آیا "همسایگان افغانستان، هند و ایران" از آنها راضی هستند، ژنرال منیر با "نه" پاسخ داد. این پاسخ همچنین گمراه‌کننده است و واقعیت عینی را از مردم پاکستان پنهان می‌کند. آیا هیچ همسایه پاکستان از سیاست‌های اردوی آن برای حمایت از شبکه‌های تروریستی که در نا امنی و بی ثباتی منطقه شامل اند، راضی است؟ نه تنها افغانستان، هند و ایران، بلکه حتی چین نیز به‌خاطر پناه گاه‌های جنبش اسلامی ترکستان شرقی (ETIM) در پاکستان و همکاری نزدیک شان با طالبان بارها نارضایتی خود را اظهار نموده است. بنابراین، اردوی پاکستان باید نارضایتی مردم پاکستان و کشورهای همسایه خود را به‌عنوان دلایل قابل توجهی برای دست برداشتن از سیاست‌های ناموفق خود در نظر بگیرد.

سرانجام، رهبران نظامی پاکستان باید به پرسش حیاتی اینکه چگونه می‌توان به خونریزی و بی ثباتی در افغانستان، پاکستان و منطقه پایان داد، پاسخ دهند. واضحاً که پاسخ در صلح است - صلح در پاکستان، صلح در افغانستان و صلح پاکستان با افغانستان و صلح در منطقه و با همسایگان است.

متأسفانه، ما چنین فکری را از او نشنیدیم. قابل درک است که نظامیان به مقصد صلح آموزش ندیده اند. با این حال، برای نظامیان پاکستان باید روشن باشد که آنها از توانایی بزرگ، گزینه‌ها و منابع کافی برخوردار نیستند تا در رسیدن به اهداف تعیین شده شان در افغانستان و منطقه اثرگذاری جدی داشته باشند. در مورد راهکارهای کنونی اردوی پاکستان در قبال افغانستان مانند اخراج صدها هزار مهاجر، اختلال در تجارت و ترانزیت، دست بردن به عملیات‌های نظامی و یا احتمالاً پشتیبانی از یک دوره جدید از سیاست‌های مخرب پنهانی، باید گفته شود که آنها نمی‌توانند از این راه برای پاکستان امنیت و ثبات بیاورند.